

het ware een contractbreuk begaat, daar hij de verplichtingen, die hij stilzwijgend op zich heeft genomen, niet nakomt, zoodat de verplichting van de andere partij vervalt. De vertoornde echtgenoot gaat in hooger bercep (*Lancet*).

SOCIALISATIE DER GENEESKUNST. — Het denkbeeld om van al de geneeskundigen staatsambtenaren te maken, is in een vereeniging te Londen warm verdedigd door dr. LAWSON DODD, doch *the British medical Journal* kon er geen vrede mee vinden. Dit geeft DODD aanleiding, om er nog eens op te wijzen, dat de vrees, als zou het veilige staatsambt in de geneeskundigen alle werklust dooden en gemakzucht aankweeken, ongegrond is. Anders zou men hetzelfde moeten vreezen van de militaire artsen en de vele geneeskundigen, die geheel of ten deele hun beroep als ambtenaar uitoefenen. Ook de prikkel tot wetenschappelijk onderzoek is niet afhankelĳk van de „concurrentie”. En de strijd voor de broodwinning, die zooveel najver en zorgen teweegbrengt, is niet geschikt, om de best mogelijke uitoefening der geneeskunst te bevorderen, noch om zin voor wetenschap te onderhouden. Den tegenwoordigen toestand, dat een dokter praktijk krijgt onder de lieden van eigen stand, of eigen richting, vindt DODD minder begeerlijk, dan dat ieder een werkring heeft naar zijn aanleg en verdiensten. Hierbij wordt echter uit het oog verloren, dat ook de „Staat” niet de alwijsheid bezit in het verdeelen der werkzaamheden, doch integendeel ook zijn vertegenwoordigers aan menschelijke zwakheid onderhevig zijn, zoodat concurrentie door middel van eigenschappen, die met het te verrichten werk niets te maken hebben, bij het stelsel der staatsgeneeskunde geenszins is uitgesloten. En wat zou het publiek zeggen? Als de menschen nu een dokter begeeren uit eigen stand of van eigen richting, of omdat hij een sportsman is of om andere onwetenschappelijke redenen, zal het hun zeker niet naar den zin zijn, als de Staat tot hen zegt: „ge krijgt nu van mij een puiken dokter; ik weet beter, wat u past, dan gij”.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DOOD DOOR BESMETTING MET VACCINE.

Geachte Redactie!

In n°. 6 van dit *Tijdschrift* laat prof. BURGER mij, als lid van de redactie van het orgaan van den bond tegen vaccinatedwang, in dit orgaan uit zijn *Tijdschrift* overnemen en met een „prentje” versieren de beschrijving van het bekende geval van dood door vaccinebesmetting. Ik zou dit gedaan hebben met het doel den indruk te geven als ware ook dit „tendentieuse prentje” aan zijn *Tijdschrift* ontleend. Een praestatie, die den hoogleeraar van mij niet verbaast.

Prof. BURGER schijnt er behoefte aan te hebben, geen gelegenheid ongebruikt te laten om de mij in zijn oog aanklevende karakterfouten in het licht te stellen. Gelijk dit in ons lieve vaderland meer gebruikelijk is, wanneer men de aandacht heeft af te leiden van de feiten. Niet: *wat gezegd*

wordt, maar wie het zegt en hoe hij het zegt is hoofdzaak. Maak den persoon af — morsdood is de zaak.

In het kleine stukje van prof. BURGER merk ik op :

Ten eerste: een tendentieuze tusschenvoeging. Het woord „homoeopathisch”, vóór mijn kwaliteit, vond de hoogleeraar niet in den kop van het „orgaan”. Waartoe heeft hij dit in veler oog verachtelijke praedicaat noodig, indien niet om mij bij „de heerschende kliek” zoo mogelijk nog zwarter te maken, dan hij reeds beproefde ?

Ten tweede: een op den voorgrond schuiven van bijzaken. Op mijn „prentje” (dat, stelde het een *neus* voor en was het door BURGER gekiekt, allicht tot foto wierd verheven) ontdekt de hoogleeraar *betaande moederoogen, die er niet op te vinden zijn* en het noemen waarvan derhalve hartelooze wreede spot te achten is. Den *jammerlijken toestand van het kind, die dwidelijk* (zij het dan ook *niet in zijn geheel*) valt waar te nemen, schijnt prof. BURGER liever op den achtergrond van het bewustzijn zijner lezers te houden.

Ten derde: een ongemotiveerde beschuldiging. De hoogleeraar gelieve mijn verzekering te aanvaarden, dat ik met *deze praestatie* niets uitstaande heb. Op hetzelfde moment, dat de post mij het orgaan bracht, waarin „prentje” en overgenomen stuk hun plaats vonden, was ik juist bezig voor dat „prentje” een bijbehorend artikel te schrijven. Mijn mederacteur, des wachters op mijn artikel moede, deed dit orgaan-nummer verschijnen gelijk het verscheen.

Nu het berichtje van prof. BURGER mij noodzakte nogmaals in het *Tijdschrift* terug te komen op dit geval van vaccinedood, zij mij nog een dubbele vraag toegestaan, die ik bij de vorige gelegenheid terughield. Prof. BURGER heeft indertijd in een *confidentieel schrijven* aan een mijner collega's, en dus achter mijn rug, geïnformeerd naar de waarheid van de feiten, die ik beschreef. *Waartoe was dit noodig? en welk gebruik heeft prof. BURGER gemaakt van het antwoord op zijn vertrouwelijk schrijven?* Wanneer de hoogleeraar na zijn jacht op eigenaardige praestatiën van anderen, eens een oogenblik tijd kon vinden voor *zelfonderzoek*, zou het resultaat daarvan misschien kunnen dienen om hem te zuiveren van een sterk vermoeden, wegens hoogst eigenaardige praestatiën zijnerzijds, tegen hem gerezen.

Apeldoorn, 12 Aug. 1908.

JOH. P. SCHOUTEN.

Het onduidelijke prentje stelt voor een vrouw met een traan in het rechter oog en op den arm een kind, met uitslag bedekt. Deze uitslag is niet te definieeren. Als bevestiging van de diagnose of voor eenig ander wetenschappelijk doel is de prent onbruikbaar. Zij kan alleen dienen, voor leeken, als agitatiemiddel tegen de vaccinatie. De heer SCHOUTEN heeft ze dan ook wijse-lijk aan ons niet toegezonden.

Toen wij indertijd zijn stukje ontvingen, ben ik zoo vrij geweest inlichtingen in te winnen naar de juistheid van de door hem meegedeelde feiten.

Waartoe dit noodig was? — Omdat wij ons het vroeger optreden van den heer SCHOUTEN als anti-vaccine-agitator herinnerden en niet ons blad klakkeloos in dienst dier beweging wenschten te stellen.

Welk gebruik wij van de ontvangen inlichtingen hebben gemaakt? — Wij hebben op grond daarvan het stukje aangenomen.

Waarvoor het berouw te laat is gekomen.

H. BURGER